

ЛИЧНО

ТИРЕЗИЙ
РЕЗОНЬОРЪТОПТИМИСТИЧЕН
ПРОТОКОЛ

"Събудих се със тази преморна глава в ръцете,
която уморява лактите ми и не знам къде да я облегна"
Сафериус

Всеки възрастен е Креон, умъртвил своята Антигона - своята "анима". Вече сума години моята мъртва Антигона тежи на ръцете ми. Искам да я погребя. Да ѝ устроя "нейното" погребение, на което тя би се радвала, в което би се отплатила. Да не е скучно и да не е тъжно - обратното - весело и малко страшно (така изграждането е по-истинско). Като гледа оттам, да си спомни жестоко-смешната игра на босото ходило с твърдата обувка. Ще наредя в раничката ѝ за път любимите ѝ няколко неща - копче от сакото на Едип, камъче от прашката на брат ѝ Полиник и портокалова кора от Хемон; парченце станиол от роклята ѝ на принцеса и стъкло менисто от Исмена. За друго не се сещам. Да ѝ помахаме оттук, отдолу - приветливо, понеже я убихме за добро - за нейно и за наше. А после - да я заличим от паметта си, да се превием под тежките си раници, натъкани с глупости и да пълзим нататък - като охлюви - в живота си без нея.

МАРГАРИТА МЛАДЕНОВА

Отдавна ме занимава ситуацията на така наречения резоньор - героят, който стои в сянката на действащия, страстно мятан се и отнасящ "камшиците на бясната съдба" protagonist.

Етимологията на този интерес може да се търси в идеосинкразията ми към героичното, което години наред ми напращаха като единствено достойно за изкуството. Вглеждането в ситуацията на резоньора предполага особена нагласа, надмогване на елементарното психологическо уравнение, че добрите (положителните) стоят срещу лошите (отрицателните) и допускането, че великото и нищожното, красивото и грозното, истинското и фалшивото така са се "миксвали" вече в човека, че да се говори за герои просто е инфантилно.

От заниманията с театър съм усвоил една проста истина - там, където има много атракции, много емоции, много мятания от/към, там няма същинско вглеждане в света и човека. Там живописват нещо по повърхността, забавляват ни, утешават ни, че има и от нас по-прости и по-нещастни. Истинското вглеждане по това се отличава от неистинското, че е по-трудно за понасяне, за живеене с него.

Бекет се опита да примири европейската цивилизация с нейната изхабеност, но изтърсачите ѝ в Америка отново откриха всички ония забравени простотии - мелодрамата, вцепеняващия готически ужас, романтичния вятър в косите, Оскар-Уайлдовските салонни каламбури. В този контекст и Бекет, и Борхес, и Мюлер, са резоньори, провалили се прорицатели. Като Тирезий в контекста на митичната Едипова сага. И точно затова се вглеждам в него.

ИВАН ДОБЧЕВ

На заседанието на нашите надежди и окуражаващи сънища, бе подхвърлено заключението, че:

- предначертанията ни отпреди месеци са пропътували своите пътища по глобуса на думите, стиховете, виковете и мълчанието, потопили са се под ватерлинията на шума, ритъма, кълметата и тъмнината;

- изплуват внезапно в неописани на картата рифове;

- и сега ние плажуваме на брега без чадъри и без да отлагаме влизането във водата, правим завършителните си упражнения по плуване;

- приливът приижда, категоричен (по Архимед), защото спуснатите на вода кораби на Одисей изместват равно по обем очакване.

TRIUMVIRATUS ART GROUP
ТЕНЕВ/ГЪРДЕВ/ТОРОМАНОВ